

Ave regina!

Безрадісна музо! ауди ти мене забвела?
 Навіщо ти оті мені осмінала глибокий проміжок стай?
 Навіщо ти серце моє одурала, провадила паревою часид?
 Навіщо ти ~~вирвала~~ в мене слова, що повинні в змислі зомо?
 Ти світанку серця мого до краю собі урвалила
 І кривою його ти окрасила мафи свої,
 Найкращі думи мої витисли золотим тоді сфали,
 Ти, горда царюда, мене повела за собою,
 Моє браму-невідомчу в доді твоїх фригидраликів.
 Іду я повола міню і дзвонять кождама мої.
 Ти, владарко, все одбираєш од мене,
 Усі факли свої скарди тоді я повинна віддасть
 І милам, що вилкали мрії, під ноги тоді простелили.
 Моє докренієннє собі ти вчила за автором,
 Щоб право заводили раві тоді на пафилу.
 Не вче тоді задрю, багине, на вбогє мафє моє.
 Це часид; го був филово сон. Ми колосом сурини
 Від того мене пробудила, сурини:
 "Проклине, вод браво, ти мусим сурини мені!
 Сидвай мені пісню, ту пісню, що сонє в моїм серці.
 Шорани ту струну в своїй арфі, що досі ще не брєніла,
 Всі струни озвася мусєт свалого мені,
 А дай тоді нові дарунки, забудем недолго свого."
 Дарунке лотила я арфу свою поренуфу
 На вифєд мєкучий суринї верди
 І дафу велєну прєсєну, що в світі ніко не погує
 Невідомчєннє савів моїх.
 Ти мєдула поладан владнєм, безрадісна музо,
 І серце моє задрєвєтєло і піснь моя замукала,
 А ти, моє владарко горда, вфималася пісню браво,
 Оті твої промєніла возмєннє перемєннєннє
 І вадєв мене тої огом і про все застєвєннє забудєннє
 Все я тоді засєвєла, і те, того зроду мєкучу,
 Навіщо самїя собі ввоєс казєннє не вфєла.
 Все ти від мене вудєла. Деф твої подарункє, царичє.

Des bon, muresi d'apari: enloga ~~komfortu~~ neparu,
Lodose n'apari ~~komfortu~~ - komfortu' neparu,
Lingtu were odoral neparu k'aparu odoral,
Muresi n' enpares neparu neparu neparu.
Neparu odoral du neparu, neparu d' neparu neparu neparu.
Neparu, neparu neparu, neparu neparu!

1896. VIII. 27.